

ZEMHERİDE ŞAİR

Karakişta kar kapıyı tutanda,
Kurtlar ulur, ben kahrımdan ölürüm.
Yalnızlık odama demir atanda,
Mahzun olur, ben kahrımdan ölürüm.

Yamacımda “zıpzıp” oynar cüceler,
Dil altımda düğümlenir heceler.
Geçmiyor kasvetli uzun geceler,
Daral gelir, ben kahrımdan ölürüm.

Saatle zamanın yarışı bu mu?
Hangi hain sebep böler uykumu?
Yoksa yakan ateş, söndüren su mu?
Öfke solur, ben kahrımdan ölürüm.

Karartır ufkumu esrik yağan kar,
Sanki dışarıda beyaz ölüm var.
Keyfiyet sürerse sabaha kadar,
Derde kalır, ben kahrımdan ölürüm.

Hava kurşun gibi ağır bu demde,
Her şey ruhsuz, hantal, sağır bu demde.
İçimdeki esrârengiz âlemde,
Âlem ölür, ben kahrımdan ölürüm.

Çatlamak üzere göğüs kafesim,
Canım boğazımda, çıkmaz nefesim.
Çarparak bir derin boşluğa sesim,
Mâkes bulur, ben kahrımdan ölürüm.

Ahmet Süreyya DURNA

